

ΦΩΤΕΙΝΗΣ Α. ΟΙΚΟΝΟΜΙΔΟΥ ¹

(ΕΚ ΤΩΝ ΑΝΕΚΔΟΤΩΝ)

ΟΙ ΠΟΘΟΙ ΜΟΥ

Ἦ ΔΕΝ ΗΞΕΥΡΩ ΤΙ ΜΕ ΛΕΙΠΕΙ

Δὲν ἠξέυρω τι με λείπει! . . .
 Μὴ μὲ λείπωσι τὰ πάντα; μὴ μὲ λείπ' ἡ εὐτυχία; . . .
 Δὲν μὲ λείπει μόν' ἡ λύπη . . .
 Ἄχ! με λείπει διὰ τοῦτο τοῦ ροῦς ἡ ἡσυχία!
 Ἦθελον πτηνὸν γὰ ἦμαι, καλλικέλαδον πτηνόν,
 Τ' ἄσματά μου γὰ τονίζω
 Καὶ φαιδρὰ γὰ πτερυγίζω
 Ὑπὸ αἴθριον, ὠραῖον, πλήρη μύρων οὐρανόν! . . .
 Ῥόδον ἤθελον γὰ ἦμαι, γὰ μαγεύω τὰς καρδίας
 Δι' ἐξόχου καὶ ἀρρήτου καλλονῆς καὶ εὐωδίας . . .
 Αὖρα ἤθελον γὰ ἦμαι δροσερὰ εἰς τοὺς ἀρθῶνας,
 Πρέουσα τερπνῆ, σιγὰ . . .
 Ἀνεφίκτους ἔχω πόθους, οἴμοι, ποίας ἀλγηδόνας!
 Ἦ καρδία μου εἰς μάτην πρὸς τὰ κάλλιστα ὄργα . . .
 Κῦμα ἤθελον γὰ ἦμην εἰς παράλια φλοισβίζον
 Ἀβροτάτων ἐρωμένων τὰ παράπονα ψυχῶν . . .
 Ἦθελον Βορρᾶς γὰ ἦμην ἄγριος, βοῶν, συρίζων,
 Τὰς ἀρὰς τῶν ὑποδούλων πάντων πάσας ἀπηχῶν! . . .
 Ποταμὸς βαθὺς γὰ ἦμην ἐπεθύμουν χρυσορρόας,
 Κ' ἐξ ἐμοῦ ἀρεξαντλήτως γὰ ἀντλῶσιν οἱ πτωχοὶ . . .
 Τὰς θρηνοῦσας γὰ ἐκίνοιν γενεὰς τῆς Γῆς ἀθρόας
 Εἰς εὐγνωμοσύνης ὕμνον πρὸς τὸν Πλάστην εὐηχῆ! . . .
 Ἦθελον ἀκτίς γὰ ἦμην ἀγνισμοῦ, γὰ διανύω
 Ἄπειρον ὁδὸν εἰς Ἄδου ἀφ' ὑψίστων Οὐρανῶν
 Κ' εἰς τοῦ ζοφεροῦ Τάρταρου τ' ἄκρα σκότη γὰ εἰσδύω
 Τῶν ἐκεῖ κολαζομένων, φῶς παρήγορον, θαλπνόν! . . .

¹ Σ. Α. Π. Σ. Ἦ δημοσίευσις τοῦ ἀνωτέρω ἐντελῶς ἀνεκδότου ποιήματος, ἑνὸς ἐκ τῶν τρυφερωτέρων καὶ ὠραιωτέρων ἔργων τῆς πολυδακρίτου Φωτεινῆς Οἰκονομίδου, ὀφείλεται εἰς τὴν διακεκριμένην ἐκτίμησιν [καὶ ἀγάπην πρὸς τὴν «Ποικίλην Στοᾶν» τοῦ ἐγκρίτου ἡμῶν συνεργάτου καὶ πολυμαθοῦς φίλου κ. Φιλίππου Οἰκονομίδου ἀδελφοῦ τῆς συμπαθεστάτης ποιητρίας.